

Mk 1, 21 – 28 Uzdravení posedlého v sobotu v synagóze v Kafarnaum

Dt 18, 15 – 20

Sk 5, 12 – 16

Sestry a bratři,

věřím, že jste si doma otevřeli Bibli a oddíl z Markova evangelia si přečetli. Jak vidíte, událost v Kafarnaum se stala úplně na začátku Ježíšova veřejného působení – velmi brzy po povolání učedníků (Mk 1,16-20). Pán Ježíš každou sobotu chodil do synagóg (podle toho, kde byl) nebo do jeruzalémského chrámu (když pobýval v hlavním městě) – pravidelně světil židovský sváteční den. Svým nově povolaným žákům (učedníkům) i ostatním lidem tak dával najevo, že navazuje na Starý zákon a dodržuje jako věřící Izraelita Desatero.

Město Kafarnaum se nalézá v Galileji na břehu Genezaretského (= Galilejského) jezera. V současné době je tam možno vidět zbytky židovské synagógy ze 4. stol. po Kr. i s původními sloupy. Ta byla postavena na místě předchozí synagógy (zničené Římany), o které se píše v Novém zákoně a kam chodil a kde působil Pán Ježíš. Nedaleko synagógy byly při archeologickém průzkumu objeveny základy kamenných domků rybářské osady z Ježíšovy doby. Průvodce zde ukazuje dům, ve kterém podle tradice bydlel apoštol Šimon Petr se svou rodinou, a kam často přicházel i Ježíš. Uzdravil zde Petrovu tchýni a mnohé další nemocné (viz Mk 1,29-34). Nad základy tohoto Petrova domu postavila na sloupech (aby byly vidět právě jeho pozůstatky) polská katolická církev moderní křesťanský kostel.

Ježíš v synagóze naslouchal slovům Písem (SZ), chválil Hospodina s ostatními zpěvem, modlil se, a také sám mluvil o Bohu – učil. Vzdělaných chytrých rabínů a sečtělých zákoníků bylo mezi Židy dost, ale Ježíš měl zcela mimořádnou přirozenou autoritu. Pisatel evangelia to výstižně vyjádřil: „Lidé žasli nad jeho učením, neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako zákoníci.“ Muselo být fascinující Ježíše slyšet, vidět, vnímat, být v jeho blízkosti! On vyzařoval Boží lásku; všichni cítili, že je mimořádně napojen na Boha, s Ním spojen. Ježíš nepotřeboval užívat velká slova, těžké teologické pojmy a definice, nestál o slávu a popularitu ani o pověst zázračného léčitele, nepotřeboval lesk důstojných řetězů a prstenů... On mocně (i když prostě) mluvil a současně

konal. Učil a hned pomáhal, uzdravoval. Křičící člověk, který narušil celou úžasnou atmosféru v synagóze, byl psychicky nemocný, byl v zajetí zla a nenávisti. Jeho slova k Ježíšovi „Vím, kdo jsi; jsi Svatý Boží“ nejsou vyznáním víry v Krista, nýbrž nepřátelským útokem, plným vzteku a zlého výsměchu. Ježíšova nezměrná láska provokuje zlo, zlé síly. Pán Ježíš se na útočníka nerozhněval, ale pomohl mu vymanit se ze zlých sil – uzdravil ho. Nepoužil k tomu žádné zaklínadlo ani formulí exorcismu na vyhánění zlých duchů; civilně říká: „Umlkni a vyjdi z něho!“ Prosté a současně mocné slovo, proti němuž není odvolání; slovo, jež vytrhává z moci zlého a osvobozuje. (Navzdory svátečnímu sabatu, kdy nebylo Zákonem dovoleno nic dělat, ani činit dobro, natož uzdravovat!) S takovou autoritou může pohrozit zlu a vyhnat je pouze Boží Syn. Přítomní v synagóze žasnou, diví se a ptají se – co to je? Kdo to je? Avšak nejen se ptají, oni o Ježíšovi všude vyprávějí. Čteme v závěru našeho oddílu: „A pověst o něm se rychle roznesla všude po celé galilejské krajině.“

Sestry a bratři, připojme se k Ježíšovým učedníkům a galilejským obyvatelům s vyprávěním o Boží lásce v Kristu! Vždyť i my jsme slyšeli a zakusili Jeho slovo plné moci a proměňující, uzdravující síly!

/Jindřiška Buttová, neděle 31. 1. 2021/